

05. 07. 2019

PREJETO

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka: I U 103/2019-9

Datum: 13. 6. 2019

USTAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE
Beethovnova ulica 10

1000 LJUBLJANA

ZAHTEVA ZA OCENO USTAVNOSTI

četrtega odstavka 41. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti (Uradni list RS št. 64/2017 z dne 17. 11. 2017, v nadaljevanju ZZDeJ-K).

I

Pri Upravnem sodišču RS je tožeča stranka [REDACTED] Ljubljana, vložila tožbo v upravnem sporu zoper toženo stranko Republiko Slovenijo, ki jo zastopa Ministrstvo za zdravje, ki jo je sodišče prejelo dne 15. 1. 2019. S tožbo izpodbija odločbo Ministrstva za zdravje št. 0142-139/2013/9 z dne 12. 12. 2018, s katero je bilo odločeno, da se tožeči stranki čas trajanja koncesije, ki je bila z odločbo Ministrstva za zdravje z dne 20. 2. 2003 podeljena za nedoločen čas, spremeni v koncesijo za obdobje 15 let v trajanju od 17. 12. 2017 do 16. 12. 2032 z možnostjo podaljšanja (točka 1 izreka). Z isto odločbo je bilo tudi odločeno, da na podlagi te odločbe tožeča stranka in tožena stranka skleneta dodatek k koncesijski pogodbi (točka 2 izreka) in da posebnih stroškov postopka ni bilo (točka 3 izreka).

Tožeča stranka v tožbi navaja, da je predmetna odločba nezakonita, saj je tožena stranka posegla v že pridobljeno pravico tožeče stranke izvajati koncesijsko pravico za nedoločen čas, pridobljeno na podlagi pravnomočne upravne odločbe. Tožena stranka je odločbo izdala na podlagi 41. člena ZZDej-K. Ta določba je protiustavna, ker učinkuje retroaktivno, kar je v nasprotju z določbo 155. člena Ustave Republike Slovenije (v nadaljevanju URS). Tožeča stranka meni, da sta določbi četrtega in šestega odstavka 41. člena ZZDej-K v nasprotju z večimi ustavnimi določbami (konkretno v nasprotju s 33., 49., 74., 2. in 155. in 158. členom URS). Predmetna odločba posega v že pridobljeno pravico na podlagi pravnomočne upravne odločbe. Gre za poseg v pravico do zagotavljanja zdravstvenih storitev in svobode opravljanja poklica ter svobodne gospodarske pobude in varstva lastnine. Pri sprejetju sporne določbe ZZDej-K je bilo edino vodilo zakonodajalcu vzpostaviti sistem, kako celovito nadzirati vsebino zdravstvene blagajne v smeri nadzora vzdržnosti zdravstvene blagajne. V zameno za to je zakonodajalec grobo posegel v svobodno gospodarsko pobudo koncesionarjev ter v pravico pacienta do dostopa do zdravstvene storitve. Z omejevanjem in posegom v že pridobljeno pravico do izvajanja koncesije za nedoločen čas se odvzema pravica do dostopa do zdravstvenih storitev zavarovanim osebam in istočasno posega v že pridobljeno pravico do svobode dela, svobodne gospodarske pobude ter lastnine tožnika. Spoštovanje načel pravne države pomeni, da država ne bo položaja posameznika poslabšala arbitrarno, brez stvarnega razloga, utemeljenega v prevladujočem in legitimnem javnem interesu. Zgolj mnenje zakonodajalca in ministrstva, da so bile podlage za podeljevanje koncesij v preteklosti ohlapne, lahko sicer utemeljuje potrebo po zakonski ureditvi področja podeljevanja koncesij v zdravstvu, vendar za vnaprej, nikakor pa to ne more biti opravičljiv in utemeljen upravičen javni interes, da bi zakonodajalec retroaktivno posegel v že pridobljene pravice in pravne položaje posameznih izvajalcev - koncesionarjev. Poseg v že pridobljeno pravico je protiustaven, ker predlagatelj ni podal nikakršne obrazložitve javne koristi in ukrepa nujnosti. Zakonodajalec ni zadostil obrazložitvi, iz kakšnega razloga posega v že pridobljeno pravico za nedoločen čas. Načela, na katera je oprl zakonodajalec svojo odločitev o posegu v pridobljeno pravico (načelo enake obravnave, nediskriminacije, sorazmernosti ipd.), so veljala že v času, ko je koncedent podeljeval pravico koncesije že pred sprejemom ZZDej-K in so bila v postopku podelitve koncesije tudi upoštevana. Tožeči stranki ni razumljivo, kje se kaže javni interes zakonodajalca, da koncesijo odvzame enemu izvajalcu in nato isto vrsto pravice podeli drugemu koncesionarju. Položaj se je s spremembo časovne veljavnosti koncesije tožeči stranki bistveno poslabšal, saj je izgubila pravno in ekonomsko varnost opravljati svoj poklic. Po preteku 15 let nima več podlage, da bi opravljala svojo dejavnost, kar pomeni poseg v pravico do eksistence in pravico do lastnine. S spremembo koncesije iz obdobja za nedoločen čas v obdobje 15 let je zakonodajalec posegel v pravico in pravni položaj, saj je tožeči stranki odvzel v celoti pravico izvajati

koncesijsko storitev po preteku 15 let. Gre za pravo retroaktivnost. Zakonska določba četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K posega v tisti položaj in pravico tožeče stranke, ki jo je le-ta pridobila pred veljavnostjo te določbe. Zakonodajalec tudi ni podal tehtnega razloga, zakaj je poseg v pravico potreben in nujen. Predlagatelj zakona ni obrazložil niti cilja, podkrepljenega z javnim interesom, zakaj posega v pravico podeljene koncesije, niti ni mogoče govoriti o tem, da bi obstajala podlaga nujnosti ukrepa. Po poteku 15 let od uveljavitve zakona koncesij več ne bo in posamezniki so odvisni le še od kapacitet javnih zavodov. S takšno zakonsko ureditvijo se omejuje in posega v pravice posameznikov, ki so temeljna ustavna kategorija in sodijo v okvir zagotavljanja javne koristi posameznikov. S podeljevanjem koncesij se dviguje raven kvalitete opravljanja storitev in preprečuje monopol na področju, ki je za posameznika ena od temeljnih dobrin in pravic, to je pravica do zdravstvene storitve. Ni bil izveden test navzkrižja interesov, kateri pravici dati prednost, ali pravici iz pravnomočne odločbe ali pravici iz javnega interesa. Tožeča stranka v tožbi predlaga, naj sodišče ta postopek prekine in pred Ustavnim sodiščem RS vloži zahtevo za oceno ustavnosti četrtega in šestega odstavka 41. člena ZZDej-K.

III

Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je ravnala v skladu z veljavnimi predpisi in izdala zakonito odločbo na podlagi četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K, ki toženi stranki nalaga, da po uradni dolžnosti izda odločbo o spremembi koncesijske odločbe, in sicer da spremeni koncesijo, podeljeno za nedoločen čas, v koncesijo, podeljeno za določen čas, za obdobje 15 let. Ureditev izvajanja zdravstvene dejavnosti kot javne službe primarno v javnih zdravstvenih zavodih je dopustna tudi glede na prakso Sodišča EU. Koncesije se podeljujejo ob ugotovljeni potrebi po izvajanju zdravstvene dejavnosti in ne na podlagi izkazanega interesa posameznika. Tožena stranka še navaja, da lahko izvajalec še vedno izvaja zdravstveno dejavnost tudi brez koncesije, le da storitev v celoti plačajo pacienti. Tožena stranka meni, da 41. člen ZZDej-K pomeni dovoljen poseg v pridobljene pravice, saj te niso absolutne oziroma brezpogojne ob varovanju javnega interesa oziroma javne koristi. Koncesije, podeljene za nedoločen čas ali za dolgo časovno obdobje, omejujejo konkurenco med izvajalci zdravstvene dejavnosti, ki so zainteresirani za pridobitev koncesije. Tudi na področju socialnega varstva je zakonodajalec že na podoben način posegel v koncesije, ki so bile predhodno podeljene za nedoločen čas. Predlagana omejitev je po mnenju tožene stranke tudi v skladu s temeljnimi načeli enake obravnave, nediskriminacije, sorazmernosti, transparentnosti ter temeljno načelo delovanja javne zdravstvene službe v Republiki Sloveniji. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Izpodbijana odločba temelji na četrtem odstavku 41. člena ZZDej-K, ki določa, da se koncesije za opravljanje zdravstvene dejavnosti, ki so bile pred uveljavitvijo tega zakona podeljene za nedoločen čas, spremenijo v koncesije za določen čas, in sicer za obdobje 15 let, šteto od uveljavitve tega zakona. Koncedent v 12 mesecih od uveljavitve tega zakona izda po uradni dolžnosti odločbo o spremembi koncesijske odločbe in določi novo obdobje podelitve koncesije v skladu s tem zakonom in koncesionarju predlaga sklenitev dodatka h koncesijski pogodbi. Če koncesionar ne želi skleniti dodatka k koncesijski pogodbi, glede trajanja koncesije veljajo določbe odločbe o spremembi koncesijske odločbe.

Po pregledu zadeve in relevantnih zakonskih določb je sodišče glede četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K ocenilo, da je navedeno določilo v nasprotju s 155. in 2. členom URS.

V 155. členu URS je določeno, da zakoni, drugi predpisi in splošni akti ne morejo imeti učinka za nazaj. Samo zakon lahko določi, da imajo posamezne njegove določbe učinek za nazaj, če to zahteva javna korist in če se s tem ne posega v pridobljene pravice. Iz tega določila nedvoumno izhaja, da ima lahko posamezna zakonska določba učinek za nazaj samo, če sta hkrati izpolnjena oba pogoja, torej ne samo, da to zahteva javna korist, ampak mora biti vedno podan tudi pogoj, da se s tem ne posega v pridobljene pravice. Torej celo če bi javna korist to zahtevala, zakonska določba ne bi smela poseči v pridobljene pravice, saj to povsem jasno in nedvoumno izhaja iz 155. člena URS. Če bi javna korist, tudi če bi bila podana, dopuščala v poseg v pridobljene pravice, bi moral biti 155. člen URS napisan drugače.

Šteje se, da ima predpis povratne učinke praviloma tedaj, ko je za začetek njegove uporabe določen trenutek pred njegovo uveljavitvijo, pa tudi takrat, ko je za začetek njegove uporabe določen čas po uveljavitvi, vendar posamezne določbe učinkujejo tako, da za nazaj posežejo v pravne položaje ali pravna dejstva, ki so bila zaključena v času veljavnosti prejšnje pravne norme (npr. odločba Ustavnega sodišča RS U-I-158/11 z dne 28. 11. 2013, U-I-6/15 z dne 6. 7. 2018). Torej gre za situacijo, ko zakon naknadno poseže v že nastala dejanska razmerja, ki so nastala v preteklosti, to je pred objavo zakona.

ZZDej-K je bil objavljen 17. 11. 2017, veljati pa je začel 17. 12. 2017, iz dikcije zakonske določbe četrtega odstavka 41. člena tega zakona pa izhaja, da posega tudi v pravna razmerja, ki so bila ustanovljena pred uveljavitvijo tega zakona, torej pred 17. 12. 2017. To pomeni, da ima določba učinke za nazaj, saj zakon učinkuje že pred datumom uveljavitve, kar predstavlja kršitev ustavnega načela prepovedi retroaktivnosti iz 155. člena URS.

Sodišče je ocenilo, da je določilo četrtega odstavka 41. člena ZZDJ-k poseglo v pravice vseh tistih koncesionarjev na področju zdravstvene dejavnosti, ki jim je bila že priznana pravica, da izvajajo koncesijo za nedoločen čas. Če imajo pravico izvajati koncesijo za nedoločen čas in je to urejeno s pravnomočno odločbo, torej velja pravnomočno pravno razmerje, in te pravice ni mogoče več odvzeti, ker bi bilo to v nasprotju s 155. členom URS. Sodišče zato meni, da ni ustavno dopustnega razloga za poseganje v že obstoječa pravna razmerja, v konkretnem primeru v pravico izvajanja koncesije za nedoločen čas, ki je bila priznana koncesionarjem na področju zdravstvene dejavnosti s pravnomočnimi odločbami, saj gre v tem primeru za kršitev 155. člena URS. Kot je navedeno v knjigi Komentar Ustave RS (Fakulteta za državne in evropske študije, 2010, urednik dr. Lovro Šturm) proti možnosti retroaktivnega delovanja pravnih norm govori tudi zahteva po pravni varnosti in zahteva po varovanju pridobljenih pravic kot elementov pravne države iz 2. člena URS. Kot je navedeno v nadaljevanju citiranega komentarja, v nobenem primeru ni mogoče posegati v pridobljene pravice (stran 1039 do 1040).

Celo če bi se izhajalo iz (po mnenju sodišča sicer nepravilnega stališča), da naj bi bil dovoljen poseg v pridobljene pravice ob varovanju javnega interesa, pa v obravnavni zadevi zakonodajalec ni uspel izkazati niti javne koristi pri spreminjanju obdobja trajanja koncesij, ki so bila že dokončno in pravnomočno določena niti ni izkazal, do kakšnih konkretnih posegov v pravice drugih bi prišlo oziroma v čem bi trpel javni interes, če bi se že podeljene koncesije izvajale časovno neomejeno, kot je bilo odločeno z odločbo o pridobitvi posamezne koncesije, kar bo pojasnjeno v nadaljevanju.

V predlogu Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti¹ je v obrazložitvi navedenega spornega določila navedeno, da predlagani način uskladitve že podeljenih koncesij pomeni, da se tako koncesije za nedoločen čas kot tudi koncesije, podeljene za dolgo obdobje podelitve za določen čas, uskladijo z doseganjem temeljnih načel pri podeljevanju koncesij, tudi na ravni EU, to so načela enake obravnave, nediskriminacije, sorazmernosti, transparentnosti ter temeljno načelo delovanja javne zdravstvene službe v Republiki Sloveniji. Sodišče ne vidi razloga, zakaj bi bilo potrebno zaradi nediskriminacije, sorazmernosti in transparentnosti in enake obravnave skrajšati čas izvajanja koncesije tistim, ki so že pridobili pravico, da jo izvajajo za nedoločen čas. Enaka obravnava in nediskriminacija pomeni, da se enake situacije obravnavajo na enak način. V obdobju, ko so se koncesije podeljevale za nedoločen čas, so vsi pod enakimi pogoji lahko pridobili koncesijo za nedoločen čas in tudi sprememba ZZDej, kolikor se nanaša na urejanje bodočih razmerij, po mnenju sodišča ni sporno. Ni torej sporno drugačno podeljevanje koncesij tistim, ki jih bodo šele pridobili. Ni pa dopustno, da se tistim, ki so koncesijo že pridobili za nedoločen čas, ta pravica naknadno, z retroaktivnim predpisom, časovno omejuje.

¹ Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti, Vlada RS, prva obravnava, EVA 2015-2711-0033.

Iz predloga ZZDej-K med drugim tudi izhaja, da je potrebna podrobna zakonska ureditev podeljevanja koncesij v zdravstvu, ker je bilo v preteklosti to podeljevanje nesistematično in nenadzorovano in ni potekalo na transparenten način. Vendar po mnenju sodišča ni razumljivo, kako bi naknadna omejitev časovne veljavnosti že podeljene koncesije vplivala na večjo sistematičnost, nadzor in transparentnost pri podeljevanju.

Prav tako iz obrazložitve predloga zakona izhaja, da naj bi tovrstne dolgotrajne koncesije onemogočale dostopnost in omejevale konkurenco za ostale zainteresirane izvajalce, pri tem pa po mnenju sodišča ni razumljivo, da predlagatelj na eni strani izpostavlja prevladujoč javni interes pri izvajanju trajne in prevladujoče negospodarske javne službe v obliki javnih zavodov, po drugi strani pa trdi, da mora med ponudniki obstajati konkurenca, kar pa je v nasprotju s samim sabo. Navedeno je sicer, da koncesije, podeljene za nedoločen čas, onemogočajo dostopnost in omejujejo konkurenco med izvajalci zdravstvene dejavnosti, kar pa je v nasprotju z hkratnim zatrjevanjem da so koncesije dopustne zgolj kot izjema, v kolikor v javni mreži ni mogoče zagotoviti storitev zdravstvene dejavnosti v zahtevanem obsegu. Če pa so primarno po zakonodajalčevem mnenju izvajalci javni službe javni zavodi, potem se omejuje konkurenca tistim, ki bi izvajali zdravstveno službo na podlagi koncesije. Iz navedenega bi se dalo sklepati, da zagotavljanje konkurence ni mogel biti primarni cilj zakonodajalca, ampak je primarni cilj ta, da se javna zdravstvena služba izvaja v javnih zavodih.

Sodišče se strinja s tožbeno trditvijo, da je ohlapno urejanje koncesij sicer lahko utemeljen razlog za spremenjeno zakonsko ureditev na področju podeljevanja koncesij, ne more pa to biti opravičljiv in utemeljen razlog, da bi lahko zakonodajalec retroaktivno posegel v že pridobljene pravice in pravne položaje posameznih izvajalcev. Prav tako se sodišče strinja s tožbeno navedbo, da tudi skrb zakonodajalca glede korupcijskih tveganj in nejasne meje med izvajanjem javne zdravstvene službe in zasebne zdravstvene dejavnosti ne opravičuje retroaktivnega posega v že pridobljeno pravico. Enako se sodišče tudi strinja s tožbeno trditvijo, da se z ukinjanjem koncesij omejuje posameznikom boljša dostopnost do zdravstvenih storitev. Če koncesij po poteku 15 let ne bi bilo več ali bi bilo koncesionarjev manj, bi bili dejansko uporabniki v večji meri odvisni od kapacitet javnih zavodov, dostopnost do zdravstvene oskrbe bi bila bistveno bolj omejena in čakalne dobe bi se posledično še bolj podaljševale. Če opravljajo zdravstvene storitve poleg javnih zavodov tudi koncesionarji, to pomeni, da imajo posamezniki lahko širšo izbiro med izvajalci zdravstvenih storitev in niso vezani izključno na storitve javnih zavodov. Na ta način pa se dviguje raven kvalitete opravljanja storitev in se preprečuje monopol na področju, ki je za posameznika eno od temeljnih dobrin in pravic, to je pravica do zdravstvene storitve.

Brez dvoma je podan javni interes za nadzor in transparentnost pri podeljevanju in izvajanju koncesij, vendar se teh dveh ciljev ne da doseči na način, da se trajanje

koncesij omeji za nazaj, saj zaradi tega nadzor ne bo nič večji in prav tako to ne bo imelo vpliva na transparentnost pri poslovanju, korupcijska tveganja pa zaradi časovne omejenosti trajanja koncesije tudi ne bodo nič manjša. Torej si je zakonodajalec za dosego svojih sicer legitimnih ciljev izbral popolnoma neprimerno sredstvo.

Nadalje je v predlogu zakona v obrazložitvi spornega člena tudi navedeno, da predlagana ureditev pomeni dovoljen poseg v pridobljene pravice, saj pridobljene pravice niso absolutne oziroma brezpogojne ob varovanju javnega interesa oziroma javne koristi, pri čemer pa ni navedeno, v čem naj bi bila javna korist za takšno povratno učinkovanje. Sodišče se sicer z razlago v predlogu zakona o dovoljenem posegu v pridobljene pravice ne strinja, saj je bilo že navedeno, da 155. člen URS, kar se tiče posega v pridobljene pravice, ne predvideva nobenih izjem, celo če bi javna korist terjala to, ni možno poseči v pridobljene pravice, saj bi bilo to v direktnem nasprotju z povsem jasnim besedilom URS. Besedilo 155. člena URS je povsem jasno in izrecno zahteva, da sta hkrati izpolnjena dva pogoja, da lahko posamezno določi zakon ureja razmerja za nazaj in to ne samo, da to zahteva javna korist, ampak tudi to, da taka ureditev ne posega v pridobljene pravice.

VI

Pri koncesijskih pogodbah gre za pogodbeno urejen položaj, ki je bil opredeljen in zaključen v trenutku sklenitve pogodb, spremeni se lahko samo z aneksom, torej po volji pogodbenih strank in to ne glede na to, da je ena izmed strank oseba javnega prava. Koncesija je bila najprej podeljena z odločbo, ki je oblastni akt, zato je v tem primeru poseg v prepoved povratne veljavnosti pravnih aktov še toliko hujši. Čas trajanja koncesije je opredeljen tako v koncesijski odločbi kot tudi v pogodbi, ki je zaključen pravni posel. Za poseg v pridobljeno pravico gre tudi zato, ker se na podlagi četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K skrajša čas trajanja koncesijskega razmerja in s tem tudi čas trajanja koncesijske pogodbe, ne da bi bila ta spremenjena z ustreznim aneksom po volji pogodbenih strank. Koncesionarjem se s tem skrajša trajanje že pridobljenih pravic. Sporno določilo četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K posega v že nastala dejanska stanja in sicer pogodbeno razmerja, ki so se v preteklosti začela, se razvijala in pravno učinkovala, ker so koncesionarji zdravstvene storitve že izvajali.

Razen tega v obravnavani zadevi ne gre zgolj za poseg v pridobljene pravice koncesionarjev, ampak lahko pride tudi do posega v pravice pacientov, ki po morebitnem izteku koncesije in podelitvi koncesije drugemu zdravniku nimajo nujno več pravice do izbire zdravnika, s čimer jim bo lahko ta pravica zaradi spornega določila kršena.

VII

Določilo četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K pa je tudi v nasprotju z načeli pravne

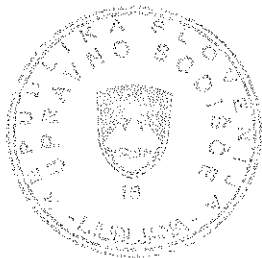
države, ki izhajajo iz 2. člena URS, ker poseg v čas trajanja koncesije za nazaj pomeni, da ni več pravne varnosti, če se nihče več ne more zanesti, da mu pravnomočno pravno razmerje s poznejšo spremembo zakona ne bo spremenjeno v njegovo škodo. Načelo pravne države (2. člen URS) namreč pomeni tudi spoštovanje načela zaupanja v pravo, kar pomeni, da se pravna razmerja ne morejo spreminjati v škodo tistih, ki so določene pravice že pridobili. V skladu z načelom zaupanja v pravo, ki je element načela pravne države iz 2. člena URS, je tožeča stranka upravičeno pričakovala, da bo odločba in pogodba v obliki, ko ji je bila koncesija podeljena za nedoločen čas, ostala nespremenjena. Tista odločba je bila namreč dokončna in pravnomočna. Iz navedenega razloga gre v tem primeru zato tudi za kršitev 2. člena URS, saj je s četrtem odstavkom 41. člena ZZDej-K kršeno načelo zaupanja v pravo. Sicer pa je po mnenju sodišča prepoved retroaktivnosti (155. člen URS) le ena od izpeljav bolj splošne določbe 2. člena URS, ki med drugim določa, da je Slovenija pravna država.

VIII

V zvezi z zatrjevanjem, da je zakonodajalec že posegel v koncesije, ki so bile podeljene za nedoločen čas in to z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o socialnem varstvu, pa sodišče meni, da vsebinska presoja določbe 48. člena citiranega zakona (Uradni list RS št. 2/04) ni bila opravljena, saj je Ustavno sodišče RS s sklepom št. U-I-360/04 z dne 20. 12. 2006 pobudo zavrglo zato, ker pobudniki presoje niso izkazali pravnega interesa, ker niso vložili pravnih sredstev zoper nove odločbe o trajanju koncesij. Sodišče tudi sicer meni, da to ni razlog, ki bi utemeljeval upravičenost posega v pridobljene pravice na področju podeljevanja koncesij na področju zdravstva. Sodišče se na tem mestu ne bo spuščalo v vprašanje ustavnosti zakonskih ureditev na drugih področjih, vendar pa zgolj na splošno pojasnjuje, da če je bila na drugih področjih enkrat že sprejeta taka odločitev in če je še vedno v veljavi, to še ne pomeni, da ne more biti tudi na drugih področjih ustavno sporna.

IX

Na podlagi navedenega Upravno sodišče RS predlaga, da Ustavno sodišče RS v postopku za oceno ustavnosti presodi skladnost četrtega odstavka 41. člena ZZDej-K s 155. in 2. členom URS.

Priloge:

- odločba
- tožba
- odgovor na tožbo
- sklep o prekinitvi postopka s potrdilom o pravnomočnosti

Predsednica senata

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: